

CiaTaczki

CiaTaczki

8 III – 11 III 2020

4 V – 15 V 2020

Kraków

← na okładce praca Joanny Pawlik, *Real Venus*, 2010/2020
Auf dem Titelbild die Arbeit *Real Venus* von Joanna Pawlik, 2010/2020

Ciałaczki

Ludzkie ciało jest obiektem, jest formą, w jakiej objawia się nasza egzystencja i którą mniej lub bardziej świadomie kształtujemy. Waga, fryzura, owłosienie, zabiegi kosmetyczne lub chirurgia estetyczna, muskulatura, tatuaże, zdobienia i koloryt skóry to elementy istotnie wpływające na wygląd naszego ciała, które, w zależności od możliwości i upodobań, możemy dowolnie zmieniać, wyćwiczyć, zdyscyplinować. I tak podmiotowe ciało będące, według teologów i filozofów mieszkaniem ludzkiego ducha, staje się przedmiotem, tworzywem formowanym przez aktualnie obowiązujące kulturowe i obyczajowe wzorce, profity firm kosmetycznych i odzieżowych, oczekiwania rodziny i partnerów czy zasady funkcjonowania w sferze zawodowej.

Tak widziane ciało stało się także przedmiotem zainteresowania artystów. Już w latach 60. XX wieku pojawili się twórcy, którzy z własnego ciała uczynili dzieło sztuki, a dekadę później stało się ono materiałem wykorzystywanym do różnych działań artystycznych. „To czas, kiedy coraz więcej artystów zaczęło świadomie podejmować działalność społeczną i uważało się za osoby aktywne politycznie. Aby zostać dostrzeżonym w świecie dziejącego się na ich oczach cudu gospodarczego i przełamać samozadowolenie zachodnich społeczeństw z ekonomicznych sukcesów oraz błogostanu sytości, twórcy potrzebowali zarówno nowych środków wyrazu jak aktualnych treści w swoich pracach. Musieli być drastyczni, odkrywcy i szokujący, co często wiązało się z wykorzystaniem w tym celu całej swojej osoby. Bo cóż mogło w tamtym czasie wyrazić głębokie zaangażowanie i być większą prowokacją niż uczynienie własnego ciała środkiem artystycznej ekspresji? Moje ciało jest intencją, moje ciało jest wydarzeniem, moje ciało jest rezultatem – głosił Günter Brus, który przekształcił swoje pierwsze cie-

Bodyaktivistinnen

Der menschliche Körper ist ein Objekt, er ist eine Form, in der sich unsere Existenz manifestiert und die wir mehr oder weniger bewusst umgestalten. Gewicht, Frisur und Haarschnitt, Schönheitsbehandlungen oder ästhetisch chirurgische Eingriffe, Statur, Tattoos, gemachte Nägel und der Hautton, das alles sind Elemente, die das Aussehen unseres Körpers maßgeblich beeinflussen, die wir je nach unseren Fähigkeiten und Vorlieben frei verändern, trainieren und definieren können. Auf diese Weise wird der subjektive Körper, der nach Ansicht von Theologen und Philosophen die Wohnstätte des menschlichen Geistes ist, zu einem Objekt, zu einem Material, das von dem aktuellen vorgegebenen kulturellen und moralischen Idealbild, den Profiten der Kosmetik- und Bekleidungsunternehmen, den Erwartungen der Familie und des Partners, oder dem Druck des ständigen Funktionierens im Berufsleben geformt wird.

Der auf diese Art wahrgenommene Körper ist auch für Künstler zu einem Objekt des Interesses geworden. Bereits in den 1960er Jahren traten Kunstschaaffende auf, die ihren eigenen Körper zu Kunstwerken transformierten; ein Jahrzehnt später wurde er zum Material für verschiedene künstlerische Aktionen. „Überdies wurden sich [...] immer mehr Künstler ihrer gesellschaftlichen Verantwortung bewusst, verstanden sich als politisch agierende Personen. Um wahrgenommen zu werden, um die Jünger der Schönen neuen Welt und das Wirtschaftswunderpublikum aus seiner Sättigkeit wachzurütteln, bedurfte es neuer künstlerischer Mittel und Darstellungsinhalte. Sie mussten drastisch sein, enthüllend und schockierend, und sie verlangten daher den Einsatz der ganzen Person. Was hätte damals ein ebenso rückhaltloses Engagement bezeugt, um eine größere Provokation zum Ausdruck bringen zu können, als den eige-

lesne malunki z 1967 roku w publiczne analizy ciała, gdzie pociągnięcia pędzla zostały zastąpione cięciem żyłki” – pisze o początkach body-artu Marina Schneedes w swojej książce *Mit Haut und Haaren. Der Körper in der zeitgenössischen Kunst (Na skórze i włosach. Ciało w sztuce współczesnej)*.

Szczególne miejsce w kulturze ma ciało kobiety, od wieków funkcjonujące również w sztuce. Najczęściej było przedstawiane przez artystę-mężczyznę z jego punktu widzenia i głównie na jego zasadach. Wyjątkową funkcję spełniało w męskiej twórczości nagie ciało kobiety – przede wszystkim jako erotyczny fetysz. Właśnie taki schemat odczytania obrazu nagiej kobiety stał się powszechnie panującym. Ten sposób postrzegania przyjął również kobiety. Nagość kobiecego ciała została związana z jego funkcją seksualną, trudno jest ją zobaczyć z innej perspektywy.

Po raz pierwszy próbę przejścia wizerunku ciała kobiety podjęły w latach 70. ubiegłego wieku artystki takie jak Carolee Schneemann czy Ana Mendieta. One, ale też wiele innych, zaczęły pokazywać prace dotyczące gwałtu, porodu, menstruacji, czy kobiecych genitaliów, czym wzbudzały duże emocje odbiorców nieprzygotowanych na spotkanie z kobiecym ciałem w takim kontekście. Artystki chciały mówić o tym, co było dla nich istotne, a o czym do tej pory mówiło się niewiele, bo sztuka była domeną mężczyzn. Ich działania niejednokrotnie były trywializowane oraz postrzegane jedynie w kontekście seksualnym, który przysłaniał inny przekaz. Ostrej krytyki nie oszczędziła artystkom również kobieca publiczność. Tak było w przypadku Hannah Wilke, której ówczesne feministki zarzucały, że rozbiegając się, wpisuje się w porządek, jaki dyktuje patriarchy. Od tego czasu minęło prawie 50 lat i ten sam argument stosujemy teraz w stosunku do popularnego coraz bardziej selfie-feminizmu, który rozpropagowała na Instagramie Zofia Krawiec. Wilke musiała długo czekać na zweryfikowanie stawianych jej wtedy zarzutów. W latach 1991-1992, kiedy skończyła 50 lat, zrobiła serię zdjęć zatytułowaną *Intra-Venus*, w której pokazała wyniszczone chorobą nowotworową swoje, niegdyś piękne, ciało. Znowu nie wpisywała się w schemat, tym razem była odpychająco brzydka i chora...

nen Körper zum Medium der künstlerischen Aussage zu machen? „Mein Körper ist die Absicht, mein Körper ist das Ereignis, mein Körper ist das Ergebnis” – verkündete Günter Brus, der seine anfänglichen Selbstbemalungen ab 1967 in öffentliche Körperanalysen überführte, den Pinselstrich durch den Schnitt einer Rasierklinge ersetzt.“ – schreibt Marina Schneede in ihrem Buch über die Anfänge der body art *Mit Haut und Haaren. Der Körper in der zeitgenössischen Kunst*.

Einen besonderen Platz in der Kultur hat der Körper der Frau, der seit Jahrhunderten auch in der Kunst fungiert.

Jak twierdzi Naomi Wolf, autorka książki *Mit urody*, ustalony kanon piękna jest kulturowym konstruktem kontrolującym kobiety i niepozwalającym im na pełną emancypację. Moda, reklama, media, czasopisma kobiece czy portale społecznościowe publikują nieprzerwanie pożądane wzorunki kobiet oraz recepty na ich uzyskanie. Niezwykle popularne vlogi pokazują jak zrobić perfekcyjny makijaż, dokleić rzęsy, przylepić tipsy. Wspiera to hojną ręką przemysł, napędzając wszelakimi firmom kosmetycznym, farmaceutycznym, medycznym, modowym i wielu innym całe rzesze sfrustrowanych konsumentek, które nigdy nie osiągną wykreowanego przez nie ideału.

Artystki zaproszone do udziału w projekcie *Ciałeczki* starają się znaleźć własną perspektywę i spojrzeć na ciało oczami kobiety. Nie był to nigdy ani nie będzie głos jednorodny, ponieważ różne są kobiece doświadczenia. Jed-

Der erste Versuch, das nackte Körperbild einer Frau neu zu interpretieren, wurde in den 1970er Jahren von Künstlerinnen wie Carolee Schneemann und Ana Mendieta unternommen. Sie und viele andere begannen Arbeiten hinsichtlich Vergewaltigung, Geburt, Menstruation und weiblicher Genitalien zu thematisieren; die Betrachter waren nicht vorbereitet, dem weiblichen Körper in solch einem Kontext zu begegnen, was rege Emotionen erweckte. Die Künstlerinnen wollten das in Szene setzen, was für sie von Bedeutung war und worüber noch nicht viel diskutiert wurde, da die Kunstszene bisher eine Männerdomäne war. Ihre Handlungen wurden häufig trivialisiert und nur in einem sexuellen Kontext wahrgenommen, der die eigentliche Botschaft überschattete. Doch die Künstlerinnen blieben auch von ihrem weiblichen Publikum nicht von scharfer Kritik verschont. So auch der Fall der Hannah Wilke, der damalige Feministinnen vorhielten, dass sie sich mit dem entblößen ihres Körpers, den diktierten Ordnungen des Patriarchats fügte.

nak warto wsłuchać się w każdy pojedynczy głos, aby lepiej zrozumieć istotę cielesnego bytu, w którym funkcjonują zarówno rozum, jak i emocje, i o czym czasami zdajemy się nie pamiętać.

Iwona Demko, Renata Kopyto

Kuratorki

sie nicht in das Schema, diesmal war sie abstoßend hässlich und krank... Auch das war kein akzeptables Bild des weiblichen Körpers.

Laut Naomi Wolf, Autorin des Buches *Der Mythos Schönheit*, ist der etablierte Kanon der Schönheit ein kulturelles Konstrukt, der die Frauen kontrolliert und ihnen nicht erlaubt, sich vollständig zu emanzipieren. Mode, Werbung, Medien, Frauenzeitschriften und soziale Medien publizieren unaufhörlich ein Idealbild der Frau und das dazugehörige Rezept ihm gleich zu werden. Äußerst erfolgreiche Vlogs zeigen, wie man das perfekte Make-up aufträgt oder Wimpern und Nägel richtig anklebt. Großzügig unterstützen sie damit die Industrie und treiben alle Arten von Kosmetik-, Pharma-, Medizin-, Mode-, eine ganze Reihe weiterer Unternehmen und den frustrierten Endkonsumenten an, der das geschaffene Ideal nie erreichen kann.

Trotz vieler Jahre des Feminismus ist es Frauen noch nicht gelungen, auf ihren Körper aus einer anderen Perspektive zu schauen, als die männliche. Infolgedessen gehört der weibliche Körper seit Anbeginn der Zeit dem männlichen Geschlecht und nur durch diese Sichtweise wird er bewertet. Das Limitieren und die Zensur von Frauen war schon immer Strategie, um ihre Emanzipation einzuschränken. Unsere Kultur hat dies bis zur Perfektion gemeistert. Sie hat es zu einem Punkt gebracht, an dem uns niemand mehr zensieren muss, weil wir es für gewöhnlich selbst tun und uns dabei höflich an die Regeln halten.

Die zur Teilnahme am Projekt *Ciałaczki/Bodyaktivistinnen* eingeladenen Künstlerinnen versuchen, ihre eigene Perspektive zu finden und den Körper mit den Augen einer Frau zu betrachten. Es gab nie und es wird nie eine homogene Stimme geben, weil die Erfahrung einer Frau immer eine Andere ist. Es lohnt sich jedoch, auf jede einzelne Stimme zu hören, um das Wesen der körperlichen Existenz, in der sowohl die Vernunft als auch die Emotionen funktionieren, an die wir uns manchmal nicht zu erinnern scheinen, besser zu verstehen.

Iwona Demko, Renata Kopyto

Kuratorinnen der Ausstellung

Ciałaczki, vernisaż / Bodyaktivistinnen, Vernissage
Iwona Demko, Keymo, Joanna Pawlik, Paulina Poczęta, Renata Kopyto, Yvonne Salzmänn

Pilar Albarracín

www.pilaralbarracin.com

Urodzona w 1968 roku w Sewilli. Ukończyła Wydział Sztuk Pięknych na uniwersytecie w rodzinnym mieście. W swojej twórczości zajmuje się performance, sztuką wideo, rysunkiem i fotografią. Wykonuje też interaktywne instalacje rzeźbiarskie, poświęcone społecznym uwarunkowaniom tożsamości andaluzyjskiej. To one przyniosły jej uznanie nie tylko w Hiszpanii, ale też na międzynarodowej scenie artystycznej. Brała udział w licznych wystawach indywidualnych i grupowych w najważniejszych muzeach i galeriach na świecie.

W tej, jak i w wielu innych swoich pracach, artystka wydaje się ożywiać duchy, które, według niektórych, zniknęły wraz z dyktaturą Franco, nawiązuje do filmów oraz programów serwowanych przez publiczne i prywatne kanały telewizyjne, poświęcone folklorowi i kojarzonemu z nim stylowi flamenco. W Andaluzji co rusz natknąć się można na liczne stereotypowe obrazki, które dla obcokrajowców są kwintesencją tego, co hiszpańskie. Pilar Albarracín z humorem i ironią dekonstruuje te folklorystyczne przekazy, wywodzące się z patriarchalnego porządku społecznego. Artystka odzwierciedla w swoich pracach feministyczne zmagania i teorie, tworząc wizualne narracje i demaskując podległość płciową.

Geboren 1968 in Sevilla. Sie studierte an der Fakultät für Schöne Künste an der Universität ihrer Heimatstadt. Ihre Arbeit beinhaltet Performancekunst, Videos, Zeichnungen und Fotografie. Sie stellt auch interaktive skulpturale Installationen her, die sich mit der gesellschaftlichen Bedingtheit andalusischer Identität auseinandersetzen. Mit ihren performativen Auftritten erlangte sie in der internationalen Kunstszene Anerkennung. Sie nahm weltweit an zahlreichen Ausstellungen in den wichtigsten Museen und Galerien teil.

In diesem, wie in vielen ihrer anderen Werke, scheint die Künstlerin Geister wiederzubeleben, die nach mancher Ansicht mit der Franco-Diktatur verschwunden sind. Spanische Fernsehsender zeigen gerne Filme und Programme über Folklore, vor allem Flamenco. Dabei stoßt man (vor allem) in Andalusien auf zahlreiche, stereotypische Bilder, die für Ausländer die Quintessenz des Spanischen zeigen. Pilar Albarracín dekonstruiert mit Humor und Ironie diese folkloristischen Überlieferungen, die sich aus der patriarchalischen Gesellschaftsordnung ableiten. Sie reflektiert den feministischen Kampf und seine Theorien, durch das Schaffen von visuellen Erzählungen und Bloßstellen sexueller Unterwerfung.

KROPKI / LUNARES / PUNKTE
video rejestracja performance 1'26", 2004 / Performance als Videoaufzeichnung 1'26", 2004

Iwona Demko

www.iwonademko.art.pl
www.instagram.com/iwonadem/

Artystka waginistka, femmenistka, doktora habilitowana, profesora ASP na Wydziale Rzeźby w Krakowie. Tworzy obiekty, instalacje, prace site-specific, czasami wideo, praktykuje sztukę partycypacyjną, empatię herstoryczną oraz wikiartywizm. Walczy z obsesją na punkcie swojego lekko odstającego brzucha. W ramach samoakceptacji od 2017 roku publikuje na Instagramie „brzydkie” zdjęcia z hasztagiem realselfiefeminism.

Künstlerin, selbsternannte Vaginistin, Feministin, habilitierte Doktorin, Professorin an der Akademie der schönen Künste an der Fakultät für Bildhauerei in Krakau. Schafft Objekte, Installationen, Videos, arbeitet site-specific, praktiziert partizipatorische Kunst, herstorische Empathie und wikiartivismus. Sie kämpft mit Obsession an ihrem leicht hervortretenden Bauch. Als Teil ihrer Selbstakzeptanz veröffentlicht sie „hässliche” Fotos mit #realselfiefeminism auf Instagram.

Naomi Wolf w swojej książce „Mit urody” napisanej w latach 90. tłumaczyła, że obsesja cielesnej perfekcji to sposób patriarchy na to, aby odebrać kobietom ich siłę. Aby skutecznie wyhamować ich coraz większą emancypację. Jan Berger natomiast w „Sposobach widzenia” mówił, że kobieta postrzega siebie, przyjmując męskie spojrzenie, tym samym traktuje siebie samą jako obiekt do oglądania – widok. Ten rodzaj postrzegania wyzwala w kobiecie nieustanną potrzebę podobania się innym, potrzebę bycia atrakcyjną. A także skłania ją do nieustannej badawczej samoobserwacji. Praca „Moje ciało” to nagranie audio, na które składa się dziewiętnaście bardzo osobistych historii kobiet opowiadających o swoich ciałach.

Naomi Wolf erklärte in ihrem Buch „Der Mythos Schönheit”, dass eine Besessenheit von körperlicher Perfektion ein Weg des Patriarchats ist, um Frauen die Kraft zu nehmen; um ihre zunehmende Emanzipation effektiv zu verlangsamen. John Berger hingegen sagte in seinem „Sehen: das Bild der Welt in der Bilderwelt”, dass eine Frau sich selbst wahrnimmt, indem sie einen männlichen Blick annimmt und sich damit als ein Objekt behandelt. Diese Art der Wahrnehmung löst bei Frauen ein ständiges Bedürfnis aus, anderen zu gefallen, attraktiv sein zu müssen. Sie veranlasst sie zu einer ständigen Erforschung der Selbstbeobachtung. Die Arbeit „Mein Körper“ ist eine Audioaufnahme von Frauen, die über ihren Körper erzählen.

Iwona Demko

Iwona Demko

Moje ciało / Mein Körper
audio, 77' 55'', 2019

Historie opowiedziały / Geschichten erzählt von: Agata Barczyńska, Maria Bugajska Kondrad, Iwona Demko, Teresa Demko, Aneta Dziejina, Monika Drożyńska, Joanna Garnier, Dagmara Malinowska, Katarzyna Martynuska, Joanna S. Michalak, Ewa Mrozikiewicz, Katarzyna Kosnowska, Elżbieta Kościelak, Marianna Krzysztofik, Aleksandra Kuczek, Katarzyna Kukuła, Paulina Poczęta, Magdalena Rębisz, Claudia Spatek.

Keymo

Kobieta urodzona w Olkuszu w 1984 roku, chce zostać fotografką, kiedy dorośnie. W wieku 11 lat spotkała na ulicy Mistrzynię Zen Ho Min Hai, która nauczyła ją walczyć z kosmitami żelazną drabiną i jak porozumiewać się z dewiantami ze wszystkich stron świata. Feministka, fotografka i malarka, jej głównym tematem twórczym jest kobieca przestrzeń seksualna i fantazmatyczna.

Podobno cukier jest niezdrowy, a jedzenie słodczy jest obarczone poczuciem winy.

Nie zważając na zakazy i nakazy, bawimy się tak, jak chcemy. Pławimy się w cukrowym sosie, tym, co podobno nam nie służy. Nie zważamy na ryzyko krytycznej oceny, lepkiej konsystencji i tego, że nasze ciała zamienią się w utajone, cukierkowe pragnienie.

Jesteśmy dla siebie i wspólnego szaleństwa bez poczucia winy! Spróbuj, podobnie jak my, poddać się niesfornej zabawie i poczuć, jakie to przyjemne.

www.facebook.com/keymo.world

www.instagram.com/miss_keymo/

Ein Mädchen, welches in Olkusz im Jahre 1984 geboren wurde, möchte einmal Fotografin werden, wenn sie groß ist. Im Alter von 11 Jahren traf sie Zen-Meister Ho Min Hai auf der Straße, der ihr beibrachte, wie man Außerirdische mit einer eisernen Leiter bekämpft und wie man mit Außenseitern aus der ganzen Welt kommuniziert. Feministin, Fotografin und Malerin; ihr kreatives Hauptthema bewegt sich im weiblichen, sexuellen und fantastischen Raum.

Bekanntlich ist Zucker ungesund und der Verzehr von Süßigkeiten lässt uns schuldig fühlen.

Wir spielen aber so, wie wir wollen, unabhängig von Verboten und Vorschriften. Wir baden in Zuckerguss, von dem man uns sagte, es sei nicht gut für uns. Lassen wir das Risiko eines kritischen Blicks, einer klebrigen Konsistenz und der Gefahr, dass sich unser Körper in ein latentes, süßes Verlangen verwandelt, außer Acht.

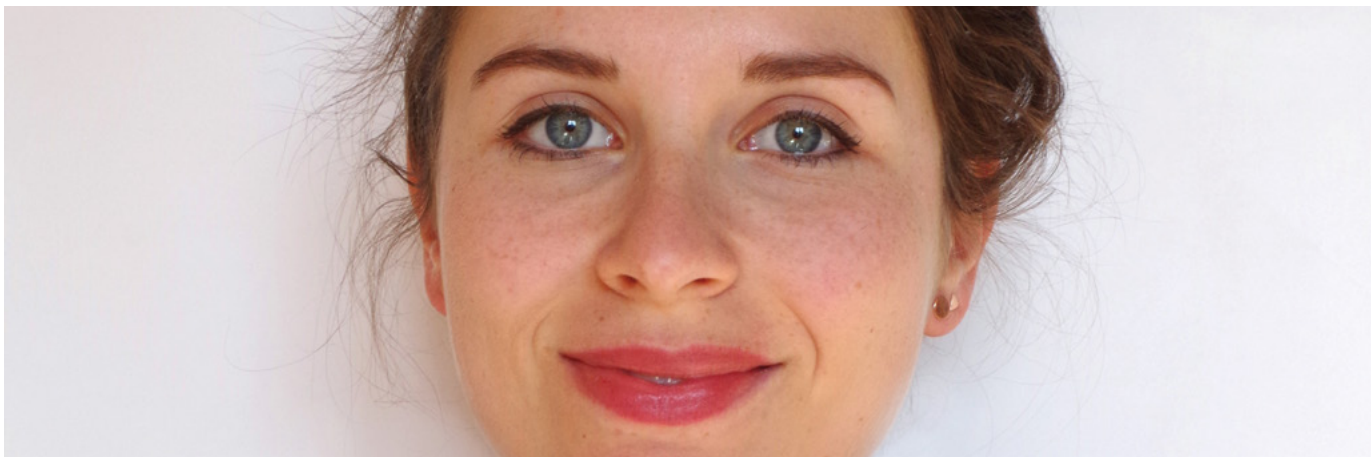
Wir sind füreinander da, wir sind gemeinsam verrückt, ohne uns schuldig zu fühlen! Versuch es wie wir, bei unbändigen Spielen nachzugeben und zu spüren, wie angenehm es ist!

Keymo

Keymo

Ciasteczkowe szaleństwo / Cookie-Wahnsinn
video, 1' 12", 2019 / Video 1'12", 2019
modelki / Models: @gore_amore i @brenaover
muzyka / Musik: Mechanik

Jasmin Lothert

Urodzona w Ansbach w 1993 roku. W 2012 roku rozpoczęła studia w Akademii Sztuk Pięknych w Norymberdze u prof. Jochena Flinzera.

W mojej pracy koncentruję się na ludziach jako czujących istotach. Poruszam się w przestrzeni pomiędzy badaniami a zabawą. Metoda alienacji otwiera przed widzami nowe pola asocjacji, których celem jest refleksja na temat własnego ciała i umysłu.

„Pomyśl sobie życzenie” – tak mówimy nie tylko wtedy, kiedy widzimy spadające gwiazdy lub zdmuchujemy świece na urodzinowym torcie, ale także, gdy wypadnie nam ręś. Wówczas umieszczamy ją na czubku palca, wypowiadamy życzenie i zdmuchujemy. Ale co zrobić, gdy potrzebujemy rytuału, a na zewnątrz nie panuje gwiazdzista noc i nie obchodzimy właśnie urodzin? Każdego dnia, przez cały rok, wrywałam jedną rękę. Tak zebrałam 365 sztuk, które tworzą instalację „Ręś na życzenie”. Ale czy użycie wyrwanej ręki również pomoże spełnić się życzeniu? Widza z „martwymi” rękami łączy wideo, a dzięki znajdującym się w mózgu tzw. lustrzanym neuronom, jego oko, widząc łzę osadzającą się na moich rękach, także wytwarza więcej wilgoci. Jego ciało reaguje jak moje.

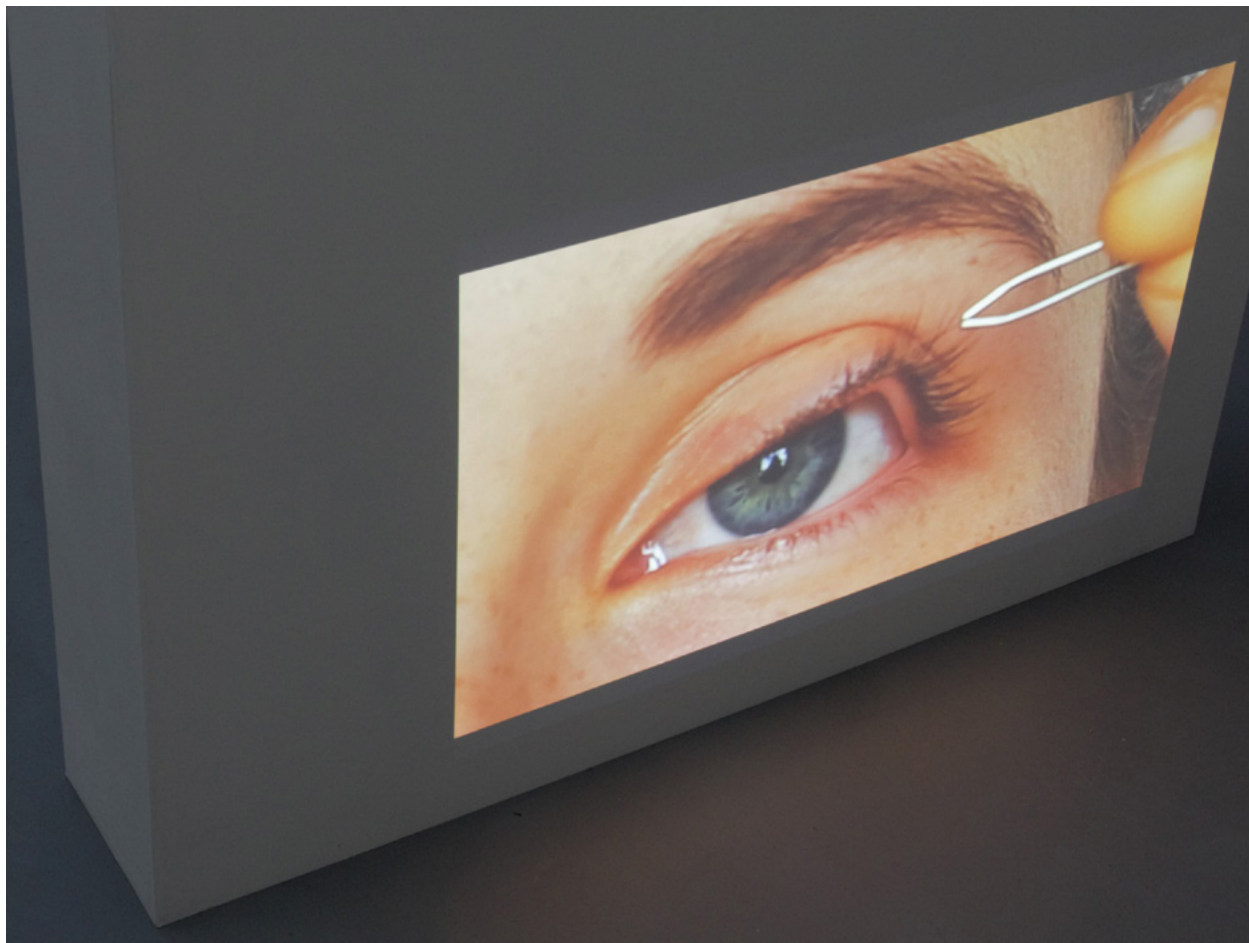
Jasmin Lothert

Geboren 1993 in Ansbach. Ab 2012 Studium an der Akademie der Bildenden Künste in Nürnberg bei Prof. Jochen Flinzer.

Der Mensch als empfindendes Wesen steht bei meinen Arbeiten im Vordergrund. Die Auseinandersetzungen bewegen sich dabei zwischen Forschung und Spiel. Durch die Methode der Verfremdung ergeben sich neue Assoziationsfelder, die den eigenen Körper und Geist anstoßen sollen.

„Wünsch dir was” – sagen wir nicht nur dann, wenn wir eine Sternschnuppe sehen oder die Kerzen auf dem Geburtstagskuchen ausblasen, sondern auch wenn wir eine Wimper finden. Wir legen sie dann auf die Fingerspitze, wünschen uns was und pusten die Wimper ins Nirgendwo. Jeden Tag, ein ganzes Jahr lang, habe ich mir eine Wimper ausgezupft. So habe ich 365 Wimpern gesammelt, die die Installation „Wimpernwunsch” formen. Der Betrachter verbindet das gezeigte Video mit „toten” Wimpern. Dank der sogenannten Spiegelneuronen im Gehirn produziert sein Auge, wenn es die auf meinen Wimpern abgelagerte Träne sieht, auch mehr Feuchtigkeit. Sein Körper reagiert wie meiner.

Jasmin Lothert

Rzęsa na życzenie / Wimpernwunsch
video + obiekt, 2019 / Video und Objekt, 2019

Joanna Pawlik

www.joannapawlik.pl
<https://cardsjoannapawlik/>

Prawdopodobnie jedyna jednonoga artystka polska. Joanna urodziła się w Krakowie, z zamiłowania tancerka i sportsmenka. Zamiast baletnicą, w desperacji została artystką sztuk wizualnych, ukończyła Wydział Malarstwa na ASP w Krakowie, aktualnie doktorantka Wydziału Sztuki UP w Krakowie. W swoich pracach foto/video eksploruje bez-nogie funkcjonowanie kobiety, matki, Polki oraz pokazuje piękno niesymetrycznego ciała.

„Czy Wenus z Milo czuje się naturalnie? Pomimo braku rąk uchodzi za ideał kobiecej urody. Ponoć niegdyś miała ręce, potem się ułamały; ich utrata jedynie dodaje pięknu pikant-terii. Gdyby jednak jutro odkryto, że do posągu pozowała osoba okaleczona, Wenus natychmiast trafiłaby do magazynu w podziemiach. Dlaczego? Czemu podziwiamy niepełny wizerunek kobiety, lecz niepełna kobieta nie zasługuje na podziw, choćby miała najpiękniej pozszywane kikuty?”

J.M. Coetzee *Powolny człowiek*

Wahrscheinlich die einzige einbeinige polnische Künstlerin. Joanna wurde in Krakau als leidenschaftliche Tänzerin und Sportlerin geboren. Anstelle einer Balletttänzerin wurde sie aus Verzweiflung bildende Künstlerin. Sie ist Absolventin der Fakultät für Malerei an der Akademie der schönen Künste in Krakau, derzeit Doktorandin an der Pädagogischen Universität in Krakau. In ihren Foto- und Videoarbeiten untersucht sie das Funktionieren einer beinlosen Frau, Mutter, Polin und zeigt die Schönheit eines asymmetrischen Körpers.

„Fühlt sich die Venus von Milo natürlich? Trotz der fehlenden Arme gilt sie als das Ideal weiblicher Schönheit. Man sagt, sie hatte einmal Arme, dann brachen sie ab; ihr Verlust verleiht der Schönheit nur noch mehr Würze. Aber wenn man morgen entdecken würde, dass eine verstümmelte Person für die Statue posierte, würde sich die Venus sofort in einem Lagerhaus im Untergrund wiederfinden. Warum? Warum bewundern wir ein unvollständiges Bild einer Frau, aber eine unvollständige Frau verdient es nicht, bewundert zu werden, obwohl sie die schönsten genähten Stümmel hat?”

J.M. Coetzee *Zeitlupe*

Fake Leg
fotografia, 2018 / Fotografie 2018

Paulina Poczęta

www.poczeta.blogspot.com
www.instagram.com/paulinapoczeta/

Artystka wizualna tworząca w różnych mediach, wykładowczyni Instytutu Sztuk Plastycznych w Cieszynie, propagująca istotę buntu przeciw *status quo* wszystkiego – klasycznych akademickich prawideł tworzenia, dobrego i jedynie właściwego zachowania i odpowiedniego wyglądu. Fascynatka recyklizacji w sztuce i kolekcjonerka dziwności.

Bildende Künstlerin in verschiedenen Medien, Dozentin am Institut für Bildende Künste in Cieszyn, die für das Wesen der Rebellion gegen den Status quo von allem wirbt – die klassischen akademischen Vorschriften des Schaffens, gutes und nur richtiges Verhalten und entsprechendes angemessenes Aussehen. Sammlerin von Kuriositäten und fasziniert von der Recyclingkunst.

Slogany szczęśliwości i udręczona fizys niby wyzwolonej kobiecości w pewnym momencie stały się dla mnie silnym imperatywem twórczym i jednocześnie wyzwoleniczym – gdy natknęłam się w szmateksie na wyjątkowo okrutną koszulkę z fotograficznym nadrukiem przedstawiającym kuso rozebraną, młodą i niby uśmiechniętą kobietę, a na dole widniał napis „It’s cool to be kind!” No więc niekoniecznie! Dlatego tnę i zszywam na nowo te fragmenty nadruków z ubrań, tworząc „Winne grono”, a z napisów towarzyszącym tym wizerunkom szyję kolekcję ubrań pod tytułem – „Gadka szmatka”.

Paulina Poczęta

Slogans übers Glücklichein und die gequälten Gesichtszüge der vermeintlich befreiten Weiblichkeit wurden für mich irgendwann zu einem starken Imperativ, kreativ und befreiend zugleich – als ich auf ein außergewöhnlich schlimmes T-Shirt mit einem Fotoaufdruck stieß, auf dem eine junge, leicht bekleidete und angestrengt lächelnde Frau abgebildet war mit dem Schriftzug: „It’s cool to be kind!” Nun, dann nicht unbedingt! Deshalb schneide ich Drucke aus Kleidungsstücken aus und nähe sie wieder zusammen, um die Kissen meiner Installation WEINTRAUBEN herzustellen und aus den Schriftzügen, die diese Bilder begleiten, nähe ich meine Kleidersammlung mit dem Titel – GEPLAUDER.

Paulina Poczęta

Gadka szmatka / GEPLAUDER

cykl autoportretów fotograficznych z wykorzystaniem autorskich, szytych obiektów, 2020
Zyklus von fotografischen Selbstportraits unter Verwendung von selbstgenähten Ornamenten, 2020

Yvonne Salzmann

www.salzmann-photographie.de

Urodzona 1965, autodydaktyczka. W latach 2009–2017 członkini Stowarzyszenia Artystów Plastyków w Brunshwiku. Od 2010 roku niezależna fotografka, realizatorka projektów w dziedzinie sztuki, fotografii i organizacji wystaw. Jej prace fotograficzne dotyczą tematu człowieczeństwa i powstają w następujących etapach: *Pytam, obserwuję, przygotowuję, dokumentuję i fotografuję.*

Tytuł cyklu prac brzmi po niemiecku *Schwein gehabt*, co znaczy: mieć szczęście, uniknąć kłopotów, niepowodzenia czy katastrofy. Niemieckie określenie, które dosłownie można przetłumaczyć: „mieć świnię”, jest ściśle i w sposób dwuznaczny związane z miejscem, gdzie powstały zdjęcia Yvonne Salzmann. Jest nim rzeźnia, w której obok zwierzęcych tuszy wisi nagie kobiece ciało. Artystka, nie tylko w tej pracy, ale też w całej swojej twórczości, bada relację pomiędzy człowiekiem a światem zwierząt. Dla niej człowiek nie jest ukoronowaniem boskiego dzieła stworzenia świata, tylko wynikiem ewolucyjnych przemian i to, że dzisiaj zajmuje takie, a nie inne miejsce na naszej planecie, jest być może dziełem przypadku lub szczęściem, z którym igramy.

Geboren 1965, Autodidaktin. Von 2009 bis 2017 Mitglied im Bund Bildender Künstler in Braunschweig. Seit 2010 frei berufliche Fotografin und im Bereich/in der Ausstellungsorganisation tätig. Ihre fotografischen Arbeiten beziehen sich immer wieder auf das Thema „Menschsein” und werden in den folgenden Etappen entwickelt: *Ich hinterfrage, beobachte, inszeniere, dokumentiere und fotografiere.*

Die Künstlerin studiert nicht nur in diesem Werk, sondern in allen Arbeiten ihrer Serie, die Beziehung zwischen Mensch und Tier. Für sie ist der Mensch nicht die Krönung der göttlichen Schöpfung der Welt, sondern das Ergebnis der evolutionären Veränderungen. Die Tatsache, dass er heute Platz auf unserem Planeten einnimmt, ist vielleicht das Werk des Zufalls oder Glücks, mit dem wir spielen.

Die Fotografie aus der Serie „Schwein gehabt”, ist 2013 während meiner Stipendiatenarbeit zum Thema, being human – Menschsein entstanden. Es hing bereits in Braunschweig, Hamburg, Brüssel, Kattowitz, Krakau und Johannesburg. Es ist eines meiner stärksten und aussagekräftigsten Arbeiten. (Danke an Fehmi Baumbach, eine Künstlerkollegin, für die Darstellung in meiner Arbeit).

Mięś szczęście / Schwein gehabt
fotografia, 190x145 cm, 2013 / Fotografie, 190x145 cm, 2013

Julischka Stengele

www.julischka.eu
www.instagram.com/fatfemmegracious/

Mieszka w Wiedniu i działa na arenie międzynarodowej jako artystka queer i feministka, performerka, redaktorka tekstów, organizatorka i kuratorka wystaw sztuki performance, oraz projektów edukacyjnych. Po ukończeniu szkoły ekonomicznej w Karlsruhe studiowała projektowanie, sztuki wizualne, performance oraz queer i gender w Berlinie, Helsinkach i Wiedniu.

Naga, obdarzona obfitymi kształtami, artystka zasiada pośrodku kręgu utworzonego przez publiczność i zaczyna adorować swoje ciało. Umalowanymi na ostry kolor ustami całuje jego poszczególne części i zachęca uczestników performance, aby przyłączyli się do tych działań. Ciało we współczesnej kulturze to także obiekt polityczny i społeczny. To te czynniki decydują o jego atrakcyjności i akceptacji. Najważniejszy jednak jest nasz stosunek do własnego ciała i uczucia, jakimi je obdarzymy. Uruchomione pozytywne emocje przenoszą się na innych, a ci dają temu wyraz. Afirmacja swojego, być może niedoskonałego, ciała, to także pewien rodzaj buntu przeciwko patriarchalnemu porządkowi społecznemu i jego systemom politycznym, od faszyzmu poprzez kapitalizm do neoliberalizmu.

Lebt in Wien und betätigt sich international als Queer und Feminismus Künstlerin, Performerin, Textproduzentin, Organisatorin und Kuratorin von Performanceveranstaltungen, sowie in der freien Bildungsarbeit. Nach einer wirtschaftlichen Berufsausbildung in Karlsruhe studierte sie Design, Bildende Kunst, Performance, sowie Queer- und Gender-studies in Berlin, Helsinki und Wien.

Nackt, mit reichlich Kurven ausgestattet, sitzt die Künstlerin in der Mitte eines vom Publikum gebildeten Kreises und beginnt, ihren Körper zu liebosen. Mit tiefrot bemalten Lippen küsst sie ihre Körperteile und ermutigt das Publikum zum Mitmachen. Der Körper in der zeitgenössischen Kultur ist auch Objekt der Politik und Gesellschaft. Sie sind die Faktoren, die seine Attraktivität und Akzeptanz bestimmen. Aber das Wichtigste ist die Einstellung zu unserem eigenen Körper und den Gefühlen, die wir ihm vermitteln. Die positiven Emotionen werden auf andere übertragen und erwidert. Die Affirmation seines eigenen, vielleicht nicht unzulänglichen Körpers ist auch eine Art der Rebellion gegen die patriarchalische Gesellschaftsordnung und ihre politischen Systeme, vom Faschismus über den Kapitalismus bis zum Neoliberalismus.

Not for Oscar
video, 36' 53", 2017 (performance 2010-2016) / Video 36'53", 2017 (Performance 2010-2016)
video realizacja / Video, Umsetzung: Natasa Diavasti

Stoll&Wachall

www.stoll-wachall.de
www.instagram.com/stoll_wachall/

Klaudia Stoll i Jacqueline Wachall studiowały w wyższej Szkole Sztuk Plastycznych Saar w klasie Ulrike Rosenbach i Bodo Baumgartena w latach 1993-99. W roku 1997 założyły duet artystyczny Stoll&Wachall. Brały udział w warsztatach performance u takich artystów jak: Ulay, Christof Nel, Ami Garmon, Thomas Hejlesen czy David Zambrano.

Klaudia Stoll und Jacqueline Wachall studierten an der Hochschule der Bildenden Künste Saar in der Klasse von Ulrike Rosenbach und Bodo Baumgarten. Im Jahre 1997 gründeten sie das Künstlerduo Stoll&Wachall. Sie nahmen an Performance-Workshops bei Künstlern wie Ulay, Nel, Ami Garmon, Thomas Hejlesen und David Zambrano teil.

Dwie postacie zamknięte w niewielkiej przestrzeni łazienki, która jest współczesną oazą intymności. To tutaj pielęgnujemy swoje ciała, nakładamy makijaż, codzienną maskę, za pomocą której zmieniamy nasz wygląd, ukrywając niedoskonałości lub podkreślając zalety. W tej pracy postaci/obiekty idą dalej i przekraczają granicę kosmetycznych zabiegów. Łazienka przestaje pełnić zwyczajową funkcję, przekształcając się w mini scenę. Akcję, która się na niej rozgrywa, podglądamy za pomocą kamery. Obie postacie komunikują się ze sobą bezpośrednio i za pomocą lustra, a dialog, który obserwujemy, toczy się także między podglądanym podmiotem i jego obrazem, między rzeczywistością a fantazją, między zabawą a ukrytym pragnieniem. Intymny świat zaprasza nas w swoje progi i wyklucza jednocześnie, dlatego tak trudno jest przekroczyć jego granice.

Zwei Charaktere in einem kleinen Badezimmer, das eine zeitgenössische Oase der Intimität darstellt. Es ist der Ort, an dem wir unseren Körper pflegen, uns schminken, täglich Masken auftragen, mit denen wir unser Aussehen verändern, Unreinheiten kaschieren oder die Vorteile hervorheben. Das Badezimmer fungiert nicht mehr in seiner herkömmlichen Funktion, sondern wird zu einer Minibühne transformiert. Die Aktion, beobachten wir durch die Linse einer Kamera. Beide Figuren kommunizieren direkt durch einen Spiegel miteinander und der Dialog, den wir verfolgen, findet auch zwischen dem spähenden Subjekt und seinem Bild, zwischen Realität und Fantasie, zwischen Spaß und verborgener Lust statt. Die Welt der Intimität lädt uns in ihre eigenen Schwellen ein, aber schließt uns gleichzeitig aus, weshalb es so schwierig ist, ihre Grenzen zu überschreiten.

Your paradise is not for me
instalacja wideo, 12' 20", 2003 / Video, 12' 20", 2003

Agata Zbylut

www.agatazbylut.com

www.instagram.com/agata_zbylut/

Dra hab., artystka, akademikzka, feministka i radykalizująca się wegetarianka. Od 2004 roku prezeska Zachęty Sztuki Współczesnej w Szczecinie, od 2010 roku pracuje w Akademii Sztuki w Szczecinie, gdzie kieruje Katedrą Nowych Mediów, Fotografii i Filmu i prowadzi pracownię Fotografii i Działań Postartystycznych.

„Pańcia” składa się ze zdjęć i wideo, na którym lekarka medycyny estetycznej opowiada o tym, co i w jakiej kolejności, powinny nam zrobić, aby zachować młody wygląd: peelingi, mezoterapie, botox, wypełnianie, modelowanie owalu twarzy i nici liftingujące podawane w twarz, szyję a najlepiej również pozostałe części ciała. Każda z tych czynności wiąże się z wizytą w gabinecie, kosztami i rekonwalescencją. Wizyty muszą być regularne, aby efekt nie zniknął. Tych zaleceń jest tak dużo, że widzowie zazwyczaj traktują wideo jako żart, bo podporządkowanie się im zabierałoby mi cały czas i pieniądze, jakimi dysponuję. Jednak życie w ciągłej terapii staje się rzeczywistością coraz większej ilości kobiet, o czym świadczy rosnąca ilość miejsc, które oferują opisane procedury. I ja również wypróbowałam niemal wszystkie z nich, a zdjęcia z bąbelkami kwasu hialuronowego, siniakami i opuchlizną na bieżąco umieszczałam na Instagramie.

Agata Zbylut

Habilitowana Doktorin, Künstlerin, Akademikerin, Feministin und Vegetarianerin. Seit 2004 ist sie Vorsitzende der Gesellschaft für Zeitgenössische Kunst Zachęta in Stettin, seit 2010 arbeitet sie an der Kunstakademie in Stettin, wo sie den Lehrstuhl für Neue Medien, Fotografie und Film leitet und das Atelier für Fotografie und postartistische Aktivitäten betreut.

Der Zyklus „Pańcia” setzt sich aus Fotos und einem Video zusammen, in dem eine Ärztin für ästhetische Chirurgie erzählt, was und in welcher Reihenfolge man tun sollte, um ein junges Aussehen beizubehalten: Peelings, Mezotherapie, Botox, Filler, Gesichtsmodellierung und Liftingtapes im Gesicht, am Hals und an zahlreichen anderen Körperteilen. Jede dieser Schönheitsbehandlungen beinhaltet den Besuch einer Praxis für ästhetische Chirurgie, Kosten und Rekonvaleszenz. Es sind so viele Eingriffe, dass die Zuschauer das Video für gewöhnlich als einen Witz aufnehmen, weil die Einhaltung all dieser Prozeduren, meine gesamte Zeit und mein gesamtes Geld in Anspruch nehmen würde. Ein Leben in kontinuierlicher Therapie wird jedoch für immer mehr Frauen zur Realität. Auch ich habe fast alle Behandlungen ausprobiert und danach regelmäßig Fotos mit Hyaluronsäureblasen, Blutergüssen und Schwellungen auf Instagram gepostet.

Agata Zbylut

WERNISAŻ

Dom Norymberski

Co roku 8 marca w Galerii Domu Norymberskiego Renata Kopyto we współpracy z artystką i wykładowczynią ASP w Krakowie, Iwoną Demko, organizują wystawę. Obejmuje ona także ekspozycje w miejscach poza galeryjnych, umiejscowionych na krakowskim Kazimierzu. W roku 2020 do udziału w projekcie zaproszone zostały trzy inne galerie.

VERNISSAGE

Nürnberger Haus

Jedes Jahr am 8. März organisiert Renata Kopyto in Zusammenarbeit mit der Künstlerin und Dozentin an der Akademie der bildenen Künste in Krakau Iwona Demko, in der Galerie des Nürnberger Hauses und in teilnehmenden Galerien im Krakauer Stadtteil Kazimierz, eine Ausstellung. Im Jahr 2020 wurden drei weitere Galerien zur Teilnahme eingeladen.

fot. Jacek Maria Stokłosa

fot. Jacek Maria Stokłosa

fot. Jacek Maria Stokłosa

WERNISAŻ

Dom Norymberski

Otwarcia wystaw odbyły się tego samego dnia, jednak w każdej galerii o innej godzinie, tak aby zwiedzający mogli uczestniczyć we wszystkich wernisażach. Wszystkie galerie położone są w sąsiedztwie, a pierwszym miejscem, do którego zaprosiliśmy gości, była Galeria Sztuki OFF FRAME, gdzie została zaprezentowana indywidualna wystawa Agaty Stępień. Następnie wystawę *Venus*, z udziałem ośmiu artystek, otworzyła UFO Art Gallery. Kolejny wernisaż odbył się w Domu Norymberskim, a wieczór zakończył się w galerii Jak zapomnieć, gdzie zorganizowano PERFO NIGHT.

Każda z galerii ma swój indywidualny profil, a kuratorki i kuratorzy projektów dobrali artystki według własnego klucza. Dzięki temu wszystkie wystawy zyskały większą i bardzo zróżnicowaną publiczność, która tym razem odwiedziła kilka galerii, a nie tak jak zwykle jedną.

VERNISSAGE

Nürnberger Haus

Die Vernissagen fanden alle am selben Tag statt, jedoch zeitversetzt, sodass die Besucher die Möglichkeit hatten, von Vernissage zu Vernissage zu spazieren. Alle Galerien befinden sich in der Nachbarschaft. Die erste Galerie, die ihre Türen für unsere Gäste geöffnet hat, war die Kunstgalerie OFF FRAME. Im OFF FRAME wurde eine Einzelausstellung der Künstlerin Agatha Stępień präsentiert. Als nächstes wurde die Ausstellung *Venus* in der Galerie UFO eröffnet, an der acht Künstlerinnen teilnahmen. Im Anschluss fand die Vernissage im Nürnberger Haus statt. Der Abend endete in der Galerie Jak Zapomnieć, wo die PERFO NIGHT organisiert wurde.

Jede Galerie hat ihr eigenes individuelles Profil. Dank dieser Tatsache hatten die Ausstellungen ein sehr differierendes Publikum, das in der Regel nur an einen Ort käme. Die Kuratoren und Projektteilnehmer konnten sich jedoch nach ihren eigenen Ansätzen vorbereiten.

fol. Jacek Maria Stokłosa

fot. Jacek Maria Stokłosa

fot. Jacek Maria Stokłosa

WYSTAWA

Dom Norymberski

Ciałaczki były kontynuacją cyklu wystaw rozpoczętego w Domu Norymberskim w 2015 roku projektem *Krzętaćki*. Kolejnymi ekspozycjami były *Gastronomki* (2017) i *Decydentki* (2018). W wystawach tych z założenia uczestniczą tylko artystki, a poruszana tematyka dotyczy świata widzianego z perspektywy kobiet.

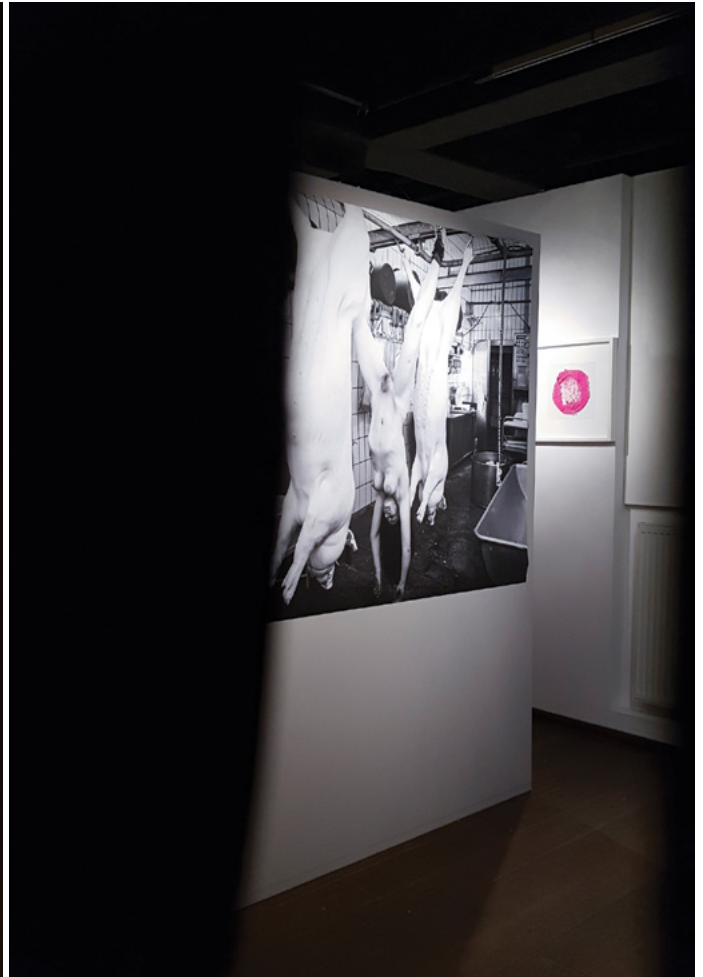
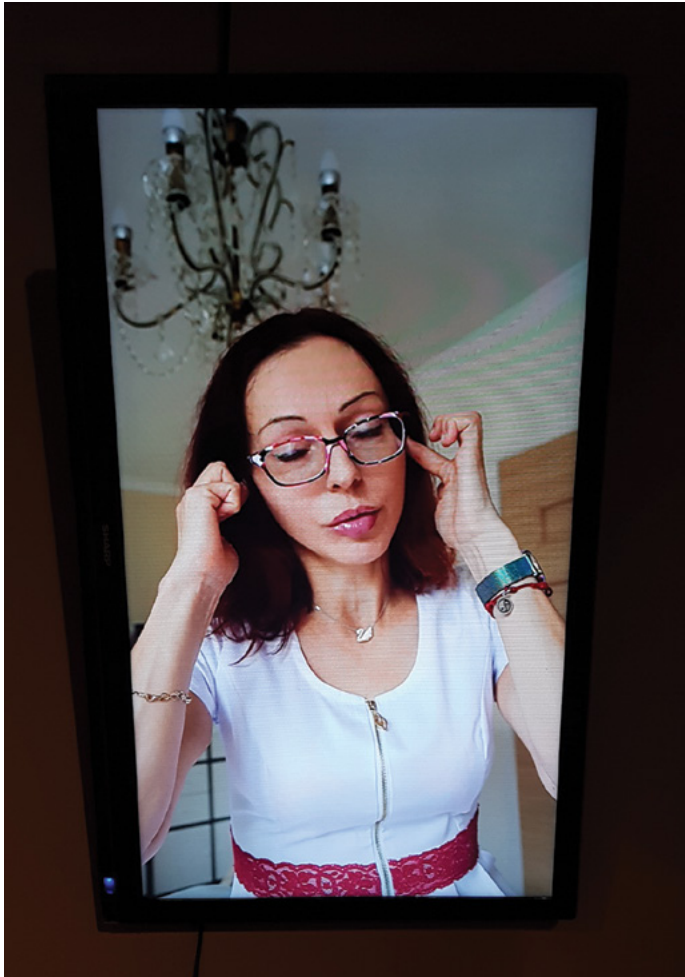

AUSSTELLUNG

Nürnberger Haus

Bodyaktivistinnen ist die Fortsetzung der Ausstellungsreihe, die im Nürnberger Haus im Jahr 2005 mit dem Projekt *Emsigkeit* begann. Es folgten die Ausstellungen *Gastwirtinnen* (2017) und *Entscheiderinnen* (2018). An den Ausstellungen nahmen ausschließlich Künstlerinnen teil. Die behandelten Themen beleuchteten immer die Welt aus der weiblichen Perspektive.

CIAŁACZKI/23061986

Galeria OFF FRAME

AGATA STĘPIEŃ – urodzona w Krakowie w 1986 roku. Studia rozpoczęła na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, skąd wyruszyła w artystyczną podróż po Europie. Tytuł magistra sztuki uzyskała na Akademii Sztuk Pięknych w Rzymie, a studia doktoranckie zakończyła zdobyciem tytułu międzynarodowego doktora sztuki na dwóch uczelniach: Universidad Castilla La Mancha w Hiszpanii oraz Universidade Belas Artes Lisboa w Portugalii. W roku 2017/2018 była wykładowczynią autorskiego, polsko-angielskiego kursu „Global perspective of body in actual art. The introductory topics in vision of gender phenomena” oraz „Transgression in art. Cultural Dynamic” na Wydziale Humanistycznym Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. Członkini Indevol International Research Group oraz Euro-Śródziemnomorskiej Fundacji Kobiet w Barcelonie. Włada biegle czterema językami. Jej naukowe badania dotyczą kobiecej percepcji artystycznej i oparte są na zainteresowaniu artystki intymnością i ciałem kobiecym. Obecnie mieszka w Krakowie.

fot. Kamil Cichoń

BODYAKTIVISTINNEN/23061986

Galerie OFF FRAME

agatastepien.pl

Agata Stępień w pracach zaprezentowanych na wystawie koncentruje się na ciele jako przedmiocie działalności artystycznej. Na poziomie twórczej transgresji fizycznej poszukuje odpowiedzi na pytania o granice obrazu ciała i swobody artystycznej w kontekście współczesnej kultury. W centrum zainteresowania artystki znalazły się takie zagadnienia jak: ciało jako strefa eksperymentalna, wpływ władzy, pojęcie własności podlegające ciągłym zmianom oraz miejsca określające własną podmiotowość. Jej twórczość można postrzegać jako przejaw tego, co nie oczywiste, raczej „podskórne”, niejasne i marginalne. Seria prac, prezentowana na wystawie, dotyczy prywatnego życia autorki i dowodzi, że nikt nie jest wolny od niedoskonałości i niepewności. Artystka poprzez sztukę eksponuje swoje lęki, a proces tworzenia definiuje jako akt kumulowania emocji. W ten sposób jej bardzo intymna twórczość staje się pociągająca także dla widza. Poszukiwania Agaty Stępień opierają się na eksplorowaniu intymności kobiet i biegunów intymnej transgresji poprzez badania interpretacyjne i psychoanalityczne, a także filozofię oraz szeroko pojętą współczesną humanistykę. Artystka inspirowana jest autorkami, które badały temat cielesności, i jej relacje z władzą. Czerpie inspirację zarówno z prehistorycznych malowideł naskalnych, jak i dzieł wizualnych takich artystek, jak: Ana Mendieta, Louise Bourgeois, Tracey Emin, a także pisarek: Julii Kristevy i Siri Hustvedt. Bieguny napięć intelektualnych, towarzyszące przekraczaniu granic odnoszących się do obowiązujących wartości i norm w różnych społeczeństwach, artystka uznaje za impuls dający początek kulturowemu istnieniu sztuki. Badając zasięg tolerancji, jednocześnie przesuwając granicę w wytyczaniu nowych obszarów dialogu dla nowych, zakazanych lub unikanych tematów i czynów.

Anna Miljanović

Mam młode / Ich habe Kinder, 200 x 200 cm, 2019

Nocne ataki paniki, 60 x 50 cm, 2019

Seba, 20 x 20 cm, 2019

Morgendlicher Po

Poranne pupeczki, 50 x 50 cm, 2019-2020

Plasior / Vogelmensch, 40 x 50 cm, 2020

CIAŁACZKI/23061986

Galeria OFF FRAME

AGATA STĘPIEŃ – 1986 in Krakau geboren, begann ihr Studium an der Akademie der Bildenden Künste in Krakau, von wo aus sie sich auf eine künstlerische Reise quer durch Europa begab. Sie absolvierte ihr Masterstudium an der Akademie der Bildenden Künste in Rom und schloss ihre Promotion mit einem internationalen Dokortitel in Kunst an der Universidad Castilla La Mancha in Spanien und der Universidade Belas Artes Lisboa in Portugal ab. In den Jahren 2017-2018 war sie Dozentin des polnisch-englischsprachigen Kurses „Global perspective of body in actual art. The introductory topics in vision of gender phenomena“ und „Transgression in art. Cultural Dynamic“ an der Geisteswissenschaftlichen Fakultät der AGH-Wissenschaftlich – Technische Universität in Krakau. Sie ist Mitglied der Internationalen Indevol-Forschungsgruppe und der Euro-Mediterranean Frauenstiftung in Barcelona. Sie spricht vier Sprachen fließend. Ihre wissenschaftliche Forschung betrifft die weibliche künstlerische Wahrnehmung und basiert auf dem Interesse der Künstlerin an Intimität und dem weiblichen Körper. Sie lebt derzeit in Krakau.

fol. Kamil Cichoń

BODYAKTIVISTINNEN/23061986

Galerie OFF FRAME

agatastepien.pl

Die in der Ausstellung präsentierten Werke von Agata Stępień konzentrieren sich auf den Körper als Objekt künstlerischer Aktivität. Auf der Ebene der kreativen körperlichen Überschreitung sucht sie Antworten auf Fragen nach den Grenzen des Körperbildes und der künstlerischen Freiheit im Kontext der zeitgenössischen Kultur. Der Fokus der Künstlerin lag auf Themen wie der Körper als Experimentierfeld, der Einfluss der Macht, die Vorstellung von Eigentum, was einem ständigen Wandel unterworfen ist, und die Orte, die ihre eigene Subjektivität definieren. Ihre Arbeit kann als Manifestation dessen gesehen werden, die nicht offensichtlich daliegt, sondern eher unter die Haut geht, unklar und marginal ist.

Die Suche der Künstlerin basiert auf der Erforschung der Intimität von Frauen und der Pole der intimen Überschreitung durch interpretative und psychoanalytische Forschung, sowie der Philosophie und der breit gefassten zeitgenössischen Geisteswissenschaften. Die Künstlerin ist von den Autoren inspiriert, die sich mit dem Gegenstand der Körperlichkeit und ihre Relation zur Macht beschäftigt haben. Sie lässt sich sowohl von prähistorischen Felsmalereien als auch von visuellen Werken von Künstlerinnen wie Ana Mendieta, Louise Bourgeois, Tracey Emin und genauso von Schriftstellerinnen wie Julia Kristeva und Siri Hustvedt inspirieren. Die in der Ausstellung präsentierte Werkserie steht in Bezug auf das Privatleben der Autorin und beweist, dass niemand frei von Unvollkommenheit und Unsicherheit ist. Durch die Kunst legt die Künstlerin ihre Ängste offen dar und definiert den Schaffensprozess als einen Akt der Verbindung von Emotionen. So wird ihr sehr intimes Werk auch für den Betrachter anziehend.

Anna Miljanović

Küssende Schädel (Diptychon)
 Cielące się czaszki (dyptyk), 60 x 30 cm, 2019-2020

Yala Yéialel, 160 x 90 cm, 2018-2020

Poród / Die Geburt, 150 x 120cm, 2018-2020

WYSTAWA „VENUS”

UFO Art Gallery

Kiedy dziewczynie serce mocniej bije i czerwienieją jej usta. Kiedy krągłe kształty owija na wskroś wewnętrznej pogardy do swojej zwierzęcej gorącej natury, a przecież pięknej namiętnością pachnącą skóry. Do delikatnych jej ruchów i dotyku ciała. Do miękkości puszystych, do krągłości słodkich. Do wykręconej nogi w powietrzu kreślącej serduszka urocze, przyjdzie czy nie przyjdzie, ochota na łakocie. I do delikatnych dłoni sunących w ciszy oczekiwania, aż nastanie dotyk i dreszcz jego uroczy. Wreszcie do włosów pachnących wolnością i do spojrzenia, boskiego samego w sobie, i do rozkoszy obłoków niebiańskich i jakże pięknej ciszy.

Maria Ciborowska

AUSSTELLUNG „VENUS”

UFO Art Gallery

Wenn das Herz eines Mädchens härter schlägt und ihre Lippen gerötet sind. Wenn runde Gestalten die innere Verachtung für ihre tierisch heiße Natur und trotzdem schöne, leidenschaftlich duftende Haut umhüllen. Auf ihre sanften Bewegungen und Berührung des Körpers. Auf flauschige Weichheit, auf süße Kurven. Auf das verdrehte Bein in der Luft, das ein liebliches Herz zieht, wird Lust auf Süßes kommen oder nicht kommen. Und auf die sanften Hände, die in der Stille gleiten und darauf warten, dass die Berührung erreicht und ihren Charme zum Vorschein bringt. Schließlich auf das Haar, das nach Freiheit riecht, und auf den Blick, der in sich göttlich ist, und auf die Freuden der himmlischen Wolken und die schöne Stille.

Maria Ciborowska

Małgorzata Wielek-M, *Wnętrze wnętrzości*, 75x90 cm, 2014

Hunde und Katzen

Ludmiła Woźniczko, *Psy i koty*, 2020, 60x60 cm, 2020

Ohne Titel

Magdalena Libero, *Bez tytułu*, 50x50 cm, 2020

Katarzyna Olma, *Let's talk, girls*, 120x160 cm, 2020

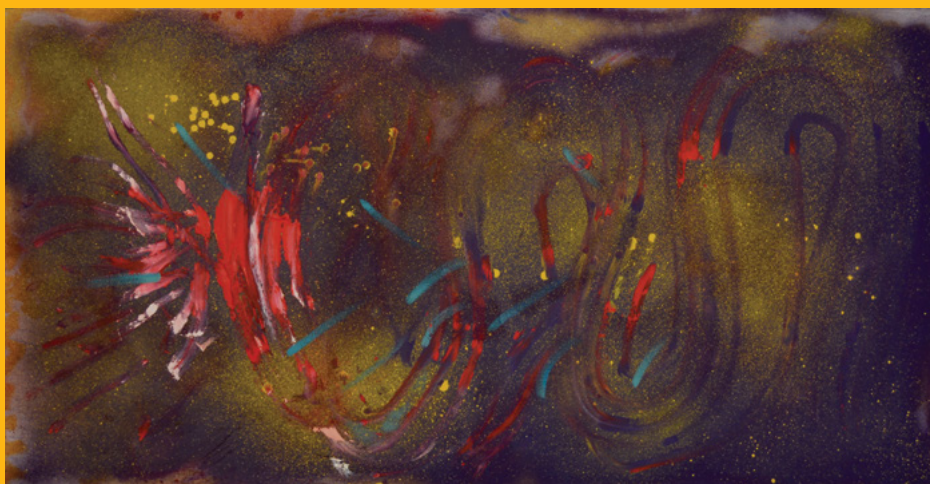

Katarzyna Legutko, *Posąg/Statue*, 90x140 cm (z podestem 150x140x50)

Olga Pawłowska, *Przygoda w parku Vigeland*, 160x110 cm, 2016

Abenteuer im Vigeland Park

Maria Ciborowska, *Mantis*, 100x50 cm, 2020

Paulina Stasik, *Body XV*, 130x140 cm, 2019

PERFO NIGHT

The Day

9:00 O tej godzinie typiara budzi się

9:30 Capuccine na odłuszczonym sojowym. Ig, fb, godzinka

10:30 Szybki prysznic, żel Dave w kolorze szafranu, nawilżający szampon SCHWARZKOPF ekstrakt z głębin mórz, brunatna alga z witaminą B23 i odżywką

11:30 Szybki ogar, Tapeta ELEGANCE winylowa na flizelinie, EXTRA EYE PENCIL nr 01

12:00 Typiara rusza na łowy. Oczywiście pieszo z małą torebką i w sportowych butach. Wygląda i wygodnie i brzydko i z nutą ekstrawagancji. Dream look: Rosjanka wracająca codziennie przez cały rok z sylwestra

14:00 Włosy, odcień 087, super jasne kocie siki, zagęszczanie rzęs, Ig, fb, tinder, godzinka

16:00 Odkąd jej koleżanka kupiła sb lampę UV, typiara chodzi na paznokcie tylko do niej, 15 zł od paznokcia

17:00 O tej godzinie typiara bierze kąpiel, zalewa ją druga fala

19:30 perfo night at Jz

Jak Zapomnieć: Może żelu antybakteryjnego?

Typiara: Dzięki, troszeczkę. Chociaż żal mi bakterii. To żywe stworzenia.

JZ: Czym jest dla Ciebie The Day?

Typiara: Niemal codziennie zastanawiam się nad tym, czym jest dla mnie pojęcie kobiety. The Day to święto zjednoczenia. Jako fikcyjny potwór stworzony przez medialne polityki płci, wyrosłam z jednej strony na kanwie niestabilnej koncepcji „kobiety” z teorii feministycznej, z drugiej zaś jako produkt taniego sentymentalizmu zaszyfrowanego w potoczne rozumienie kategorii kobieco-

PERFO NIGHT

The Day

09:00 Zu dieser Stunde wacht die Tussi auf.

09:30 Cappuccino mit entfetteter Sojamilch. Instagram, Facebook, ein Stündchen.

10:30 Eine schnelle Dusche, safranfarbenes Duschgel von Dove, feuchtigkeitspendendes Shampoo von SCHWERZKOPF mit Extrakten aus den Tiefen des Meeres, braune Algen mit Vitamin B23. Zuletzt Conditioner.

11:30 rasches Auftakeln, 7 Schichten Camouflage Make-Up ELEGANCE; EXTRA EYE PENCIL nr. 01

12:00 Die Tussi geht auf die Jagd. Natürlich zu Fuß mit kleiner Handtasche und in Sportschuhen. Es sieht bequem und hässlich zugleich aus, aber hat einen Hauch von Extravaganz. Dream Look: Russin, die aussieht als käme sie jeden Tag das ganze Jahr lang von einer durchzechten Silvesternacht zurück.

14:00 Haare, Farbton 087, super helles Katzenpipi, Wimpernverdichtung, Instagram, Facebook, Tinder, ein Stündchen.

16:00 Seitdem ihre Freundin sich eine UV Lampe gekauft hat, geht die Tussi nur noch zu ihr, um ihre Nägel machen zu lassen. 15zł pro Nagel.

17:00 Zu dieser Stunde nimmt die Tussi ein Bad, eine zweite Welle überflutet sie.

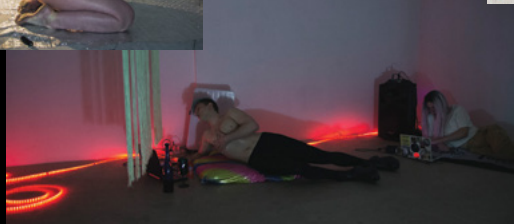
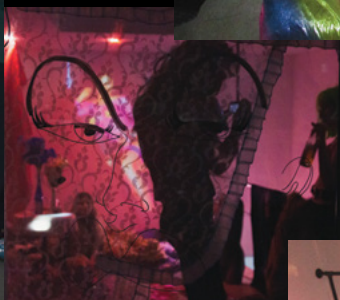
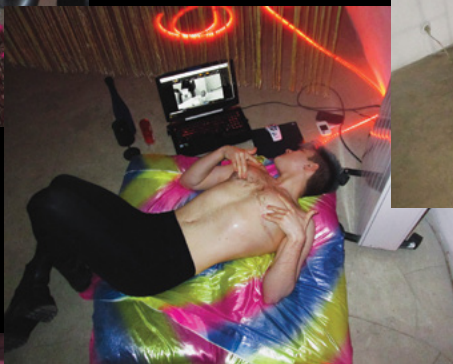
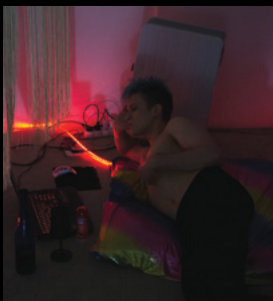
19:30 Perfo Night im JZ

Galerie Jak Zapomnieć: Wie wäre es mit antibakteriellem Gel?

Tussi: Danke, ein bisschen. Obwohl mir die Bakterien leid tun. Sie sind auch Lebewesen.

JZ: Was bedeutet The Day für dich?

Tussi: Fast jeden Tag denke ich darüber nach, was für mich eine

„THE DAY OF TYPIARA FROM BLOK IN PL”

ści. The Day to bycie głośnym w świecie cichych, bycie szalonym i nieprzewidywalnym w pokoju pełnym miłych i normalnych ludzi.

JZ: Myślisz, że The Day ma jakiś emancypacyjny potencjał?

T: Cóż, zdaje sobie sprawę z tego, jaki polityczny wpływ na rzeczywistość mają wydarzenia w galerii sztuki. (Recht) Być może skuteczniejsze byłoby wyjście po butki do Żabki. No ale dostałam propozycję, to ją przyjął. Bez sensu byłoby świętować The Day w domu, szczególnie teraz, kiedy jestem w trakcie remontu. Zastanawiam się, jak to wszystko przemeblować, aby żyło mi się tam lepiej. Nie wiem kiedy to się skończy. Kultura stworzyła i mnie i ten dom. To są procesy historyczne, ale jako osoba świadoma swojego usytuowania, jestem teraz w stanie żywo reagować na to, co mi się nie podoba. Najlepiej byłoby zburzyć to wszystko i zbudować od nowa, ale czy ktoś jeszcze wierzy w możliwość takiej rewolucji? Wydaje mi się, że dużo lepszą strategią jest „okupowanie” tego modelu płci, to daje zarówno nadzieję na zmianę, ale jest też gwarantem dobrej zabawy. Harder is harder. (...)

Arek Dec

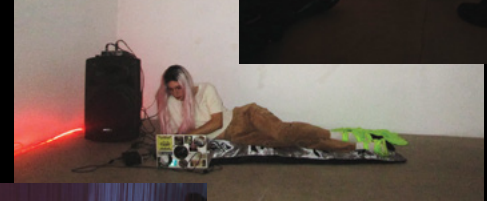
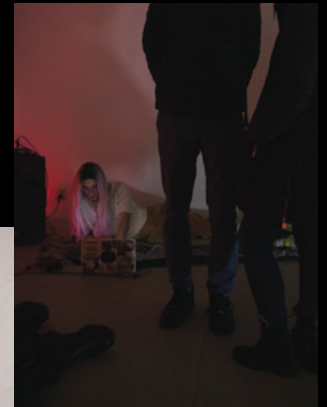
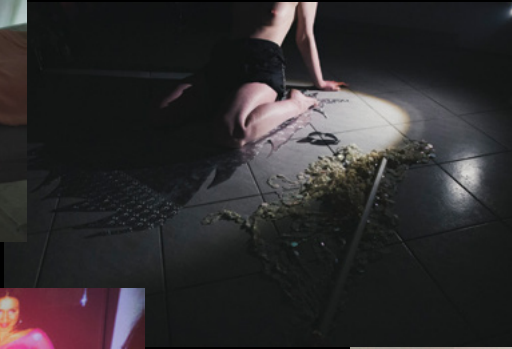
„THE DAY OF TUSSI FROM THE BLOCK IN PL”

Frau ist. The Day ist die Feier der Wiedervereinigung. Als ein fiktives Monster, das durch die Gender-Politik der Medien geschaffen wurde, bin ich einerseits basierend auf dem instabilen Konzept der „Frau“ aus der feministischen Theorie, andererseits als Produkt eines billigen Sentimentalismus, der in einem umgangssprachlichen Verständnis der Kategorie Weiblichkeit verschlüsselt ist, aufgewachsen. In The Day geht es darum, in einer ruhigen Welt laut zu sein, verrückt und unberechenbar in einem Raum voller netter und normaler Menschen.

JZ: Denkst du, dass The Day Potenzial hat zur Emanzipation beizutragen?

Tussi: Nun, es ist mir bewusst, welche politischen Auswirkungen die Ereignisse in einer Kunstgalerie auf die Realität haben. (Gegacker) Vielleicht wäre es effektiver gewesen, Brötchen im Spätkauf zu holen. Aber ich bekam ein Angebot und ich nahm es an. Es wäre sinnlos, The Day zu Hause zu feiern, besonders jetzt, wo ich mitten in Renovierungsarbeit stecke. Ich frage mich, wie ich alles umgestalten kann, damit es sich dort besser leben lässt. Ich weiß nicht wann dies ein Ende hat. Die Kultur hat sowohl mich als auch das Haus kreiert. Das sind historische Prozesse, aber als jemand, der sich meiner Stellung bewusst ist, bin ich jetzt in der Lage, auf das, was mir nicht gefällt, lebhaft zu reagieren. Es wäre am besten, alles niederzureißen und neu aufzubauen, aber glaubt noch jemand an die Möglichkeit einer solchen Revolution? Es scheint mir, dass es eine viel bessere Strategie ist, dieses Geschlechtermodell zu „besetzen“, das gibt Hoffnung auf Veränderung, aber es ist auch eine Garantie für Spaß. Harder is harder. (...)

Arek Dec

PLAN WERNISAŻY 8 MARCA

1 17.00 – **Galeria Sztuki Off Frame** / ul. Krakowska 41
Tytuł wystawy: „Ciałaczk / 23061986”
Artystka: Agata Stępień
Kuratorka: Anna Miljanović
Czas trwania wystawy: 8.03 – 31.03.2020

2 17.30 – **UFO Art Gallery** / ul. Krakowska 13
Tytuł wystawy „Venus”
Artystki: Maria Ciborowska, Katarzyna Legutko, Magdalena Libero, Katarzyna Olma, Olga Pawłowska, Irina Spakova, Małgorzata Wielek-M, Luka Woźniczko.
Kuratorka: Maria Ciborowska
Czas trwania wystawy: 8.03 – 30.04.2020

AUSSTELLUNGSERÖFFNUNGS- PLAN

1 17.00 – **Galeria Sztuki Off Frame** / ul. Krakowska 41
Ausstellungstitel „Ciałaczk / 23061986”
Künstlerin: Agata Stępień
Kuratorin: Anna Miljanović
Dauer der Ausstellung: 8.03 – 31.03.2020

2 17.30 – **UFO Art Gallery** / ul. Krakowska 13
Ausstellungstitel „Venus”
Künstlerinnen: Maria Ciborowska, Katarzyna Legutko, Magdalena Libero, Katarzyna Olma, Olga Pawłowska, Paulina Stasik, Małgorzata Wielek-M, Luka Woźniczko.
Kuratorin: Maria Ciborowska
Dauer der Ausstellung: 8.03 – 24.03.2020

+ GALERIE, ARTYSTKI I KURATORKI

3 18.30 – **Dom Norymberski** / ul. Skąteczna 2

Tytuł wystawy: „Ciałaczkii”

Artystki: Pilar Albarracin, Iwona Demko, Keymo, Jasmin Lothar, Joanna Pawlik, Paulina Poczęta, Yvonne Salzmänn, Julischka Stengele, Stoll&Wachall, Agata Zbylut.

Kuratorki: Iwona Demko i Renata Kopyto

Czas trwania wystawy: 8.03 – 31.03.2020

4 19.30 – **Jak zapomnieć** / ul. Dietla 7

Tytuł wystawy: „The Day of typiara from blok in PL”

Artystki: Ernest Borowski, Karolina Jarzębak, Iza Koczanowska, Kozłow, Edmund Krempieński, Kamil Kuitkowski

Kuratorzy: Karolina Jarzębak, Tomek Nowak, Arek Dec.

Czas trwania wystawy: tylko 8.03

+ GALERIEN, KÜNSTLERINNEN, KURATORINNEN

3 18.30 – **Nürnbergischer Haus** / ul. Skąteczna 2

Ausstellungstitel „Bodyaktivistinnen”

Künstlerinnen: Pilar Albarracin, Iwona Demko, Keymo, Jasmin Lothar, Joanna Pawlik, Paulina Poczęta, Yvonne Salzmänn, Julischka Stengele, Stoll&Wachall, Agata Zbylut.

Kuratorinnen: Iwona Demko i Renata Kopyto

Dauer der Ausstellung: 8.03 – 31.03.2020

4 19.30 – **Jak zapomnieć** / ul. Dietla 7

Ausstellungstitel „The Day of Tussi from the Block”

Künstlerinnen: Ernest Borowski, Karolina Jarzębak, Iza Koczanowska, Kozłow, Edmund Krempieński, Kamil Kuitkowski

Kuratoren: Karolina Jarzębak, Tomek Nowak, Arek Dec.

Dauer der Ausstellung: nur 8.03

CIAŁACZKI

8.03 – 11.03.2020 i 4.05 – 15.05.2020, Kraków

Wystawa zaplanowana była do 03.04.2020 roku. W związku z zamknięciem instytucji kultury z powodu epidemii koronawirusa ekspozycja była czynna do 11.03.2020. Jej ponowne otwarcie nastąpiło w dniu 4.05.2020 i wystawę można było oglądać do 15.05.2020.

Die Ausstellung war ursprünglich bis zum 03.04.2020 geplant. Aufgrund der Schließung sämtlicher Kultureinrichtungen im Zuge der Corona-Pandemie, war die Ausstellung nur bis zum 11.03.2020 für die Öffentlichkeit zugänglich. Die Wiedereröffnung fand am 4.05.2020 statt und die Ausstellung war zur Besichtigung geöffnet bis zum 15.05.2020.

Organizatorzy / Organisatoren

Tłumaczenie / Übersetzung: Loreen Danch

Projekt graficzny / Grafisches Design: Iwona Demko

Autorki zdjęć / Fotos: Loreen Danch, Maria Ciborowska, Arek Dec, Iwona Demko, Barbara Maroń, Tomek Nowak, Jacek Graff, Yvonne Salzmänn, Magdalena Stoch, Jacek Stokłosa.

Druk / Druck: Drukarnia Biały Kruk, Białystok

Wydawca / Herausgeber: Wydawnictwo Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie

ISBN 978-83-66054-94-3

Akademia Sztuk Pięknych
im. Jana Matejki w Krakowie
1818

Ciałaczki:

Pilar Albarracín

Twona Demko

Keymo

Jasmin Lothert

Joanna Pawlik

Paulina Poczeta

Yvonne Salzman

Julischka Stengele

Stoll & Wachall

Agata Zrykut

Kuratorzki:

Twona Demko i Renata Kopyto